

Despre nerecunoștință

Sf. Ierarh Luca al Crimeii,
icoană

O imagine gravă de o cruzime exclusivă a inimii ne-a arătat în pilda Sa despre datornic Domnul Iisus Hristos. Noi am văzut în această pildă limita extremă a necinstei ome-nești, a păcătoșeniei ome-nești.

A cui inimă nu se va cutremura, nu va fierbe de indignare și de revoltă, ascultând cum acest om necredincios, căruia i s-a iertat recent o mare datorie, a procedat inuman cu aproapele său! Se cutremură inimile noastre când vedem manifestările îndrăznețe ale patimilor sau ale păcătoșeniei ome-nești. Este revoltătoare purtarea datornicului crud la inimă, căruia Milostivul Stăpân i-a iertat o datorie de 10000 de talanți, iar el, întâlnind pe un sărac necăjit, care îi era dator o sumă infimă de 100 de dinari, l-a apucat de gât și a început să-l sugrume. Săracul îl ruga să-l mai îngăduie, îi spunea aceleași cuvinte pe care le-a spus și cel crud la inimă cu puțin timp în urmă în fața Stăpânului: Mai îngăduie-mă, și-ți voi întoarce totul!

Dar el nu vru să rabde, și-l sugrumă, și-l puse în închisoare pe datornicul său. Ce poate fi mai revoltător și mai grosolan?

Da, desigur, este gradul extrem de nerecunoștință, lipsa milostivirii, a dorinței de a ierta apropiatilor noștri datoriile lor. Aceasta este deplina uitare a faptului pentru care ne rugăm în fiecare zi lui Dumnezeu: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Nu vrem, nu vrem să lăsăm datoriile greșiților noștri, dar vrem și așteptăm să primim iertare de la Dumnezeu. Ce trăsături negre ale sufletului a manifestat acest om nemilos față de nefericitul apropiat al său? Ce l-a incitat la o asemenea cruzime, la o asemenea încălcare a dreptății? Întâi de toate egoismul lui, iubirea de sine. Doar la sine se gândea, doar pentru sine își dorea fericire, iar la alții nu voia să se gândească. Toate gândurile lui erau îndreptate spre a primi cât mai mult. Era un egoist brutal, iubitor de argint, fiindcă puțin i-a fost că a primit de la Stăpânul 10000 de talanți, dar nu a putut uita de 100 de dinari pe care îi datora lui un om sărac și necăjit.

Dar să pătrundem în inima noastră, să căutăm: nu există oare în noi înșine patima iubirii de argint, nu există oare în noi o inimă crudă? Sunt puțini dintre noi cei care sincer disprețuiesc banii, care nu doresc bogăție? Puțini, foarte puțini! Iubirea de arginți este păcatul majorității oamenilor. Revoltându-ne de extrema iubire de argint a acestui datornic iertat, trebuie să recunoaștem cu smerenie că singuri suntem vinovați de acest păcat.

Noi vedem în acest datornic iertat cea mai brutală manifestare a iubirii de sine, a egoismului. Dar oare nu ne iubim noi înșine mai mult decât pe apropiații noștri, oare împlinim noi porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”?

Noi ne iubim pe noi înșine, iar de alți oameni prea puțin ne îngrijim. Acesta este egoismul, acesta este păcatul care, într-o formă strigătoare, revoltătoare se manifestă în faptele acestui datornic. El este crud, este nemilos peste măsură. Dar oare putem spune că împlinim porunca lui Hristos: „Fiți milostivi, așa cum și Tatăl vostru milostiv este ” (Luca 6, 36)? Câți își iubesc aproapele ca pe ei înșiși?

Fiți buni unul cu altul, compătitori, iertați unul altuia așa cum, și Dumnezeu în Hristos v-a iertat pe voi. Și trebuie să iertăm, așa cum cere Hristos, așa cum a spus El în finalul pildei – din toată inima. Fiindcă se întâmplă că iertăm doar în cuvinte – ne plecăm celui care ne-a supărat, dar în inimile noastre rămâne iritare, ură față de el.

Aceasta nu este iertarea din toată inima.

Să ne învățăm să îndeplinim această poruncă a lui Hristos – să fim milostivi, așa cum este Tatăl nostru Cel ceresc, și să iertăm din toată inima apropiatilor noștri greșelile făcute față de noi. Și atunci și noi vom primi iertare de la Tatăl nostru Cel ceresc. Amin”.

9 septembrie 1945

(Sfântul Luca al Crimeii, Predici)